

Dankbaar

Gisterochtend knielde ik al voor het ontbijt in de modder van de moestuin. Midas, mijn zoontje, stond me met een schaar terzijde. Vijf minuten eerder had ik hem wakker geschud en geroepen: Snel, kleed je aan, je moet me helpen! En daar zaten we dus nu, naast een bed met aardbeien, waar een ekster gevangen zat in het net dat iemand over de aardbeitjes had gespannen. Het eerste dat me opviel was hoe licht en tenger het beestje was, hoe kwetsbaar die toch in normale doen zo trotse vogel. Ik wikkelde het net steeds een beetje verder van zijn lijf, Midas knipte de mazen door, en niet veel later konden we het geschrokken dier weer naar zijn vriendjes laten gaan die tijdens het hele gebeuren in de boom naast de moestuin onafgebroken hadden zitten roepen.

Toen we even later met z'n drietjes aan het ontbijt zaten, dankte ik God dat we de vogel hadden mogen helpen, en vroeg ik dat we nog vaker dieren en mensen zouden mogen helpen. En, voegde ik er in een impuls aan toe, dat er ook mensen zouden zijn die ons willen helpen als dat nodig is.

De rest van de dag bleef die omkering in mijn gedachten. Van helpen naar geholpen worden, van geven naar ontvangen. Hoe komt het dat veel mensen goed zijn in het ene, en slecht in het andere? Waarom kunnen sommige mensen goed iets aannemen, en vinden ze het moeilijk om te delen, terwijl anderen het liefst iedereen wel willen helpen, maar het nauwelijks verdragen als iemand iets voor hén wil doen?

En ik herinnerde me een tekst van ethicus Paul van Tongeren, die schreef dat ontvangen de kunst van de dankbaarheid is. Kunnen ontvangen, daar gaat het om. Wie zo snel mogelijk een bedankje wil sturen, heeft geen geschenk gekregen maar kreeg een schuld opgelegd, stelt hij. Wie moeite doet om het ontvangen geschenk te overtreffen, kreeg geen geschenk, maar voelt zich afhankelijk gemaakt. Alleen als de gave als een geschenk wordt ontvangen, kan de dank echte dank zijn.

Waarvoor bent u vandaag dankbaar?

Liesbeth Jansen